

ket derom ved at omtale den foregaaende Række af Ændringsforslag, hvorfor Lovforslaget ikke har kunnet medtage disse, nemlig fordi, naar en anden, en ikke professionel Arbejdsgiver, faar et Arbejde udført for sig; er han ikke Arbejdsgiver i Lovens Forstand, fordi han ikke køber eller faar ved Kontrakten de paagældende Personers Arbejds-kraft, han faar deres Arbejdes Resultat; og Arbejdsgiver i Lovens Forstand er her den, der udfører Arbejdet, den Svend, vil jeg sige, som altsaa her foretager Arbejdet for den Privatmand, der lader det udføre. Det hører nødvendig med til Lovens Princip; forlader man det, ere vi inde paa en hel ny Tankegang, som ogsaa maatte have en hel Række andre Ændringer til Følge, med andre Ord i Virkeligheden et nyt Lovforslag. — Noget lignende gælder om de Forslag, som findes under Nr. 2 og 3; de se noget mere uskyldige ud, men de ere ikke uskyldige. Det ærede Medlem (Stilling) var jo Medlem af Udvalget i Fjor og vil derfor maaske ogsaa have i Erindring, at det var ikke uden store Fødselsveer, at § 1 blev til, saaledes som den nu er formet. De ærede Medlemmer foreslaa nu Ændringer heri, og disse kunne jo se ret uskyldige ud, men de ere det ikke. Denne Ændring, som gaar ud paa, at der i Stedet for det Udtryk, at Ulykkestilfældet skal være bevirket ved de Forhold, under hvilke Driften foregaar, skal sættes, at Ulykken skal være sket under Udførelsen af Arbejdet, og kun med Hensyn til et Tilfælde forlanger, at det skal være bevirket ved Driften — er ikke nogen uskyldig Ændring. Det er noget ganske andet, end hvad Lovforslaget gaar ud paa. Saa længe vi fastholde, at det skal være bevirket ved Driften, med andre Ord forarsaget ved Driften, ere vi inde paa den Betragtning, at det er en Driftsbetingelse, at naar man udfører og lader udføre saadanne Arbejder, er man nødt til at iagttage megen Forsigtighed og har efter den Opfattelse, som dette Lovforslag indeholder, den Pligt at forsikre Arbejderen mod at lide Ulykker ved Driften, men ikke mod enhver Ulykke, som sker under Arbejdet, naar den ikke sker ved Driften. Dette Ændringsforslag er langt mere omfattende, det kan gaa ind i en helt anden Tankegang, det kan gaa ind i det, som de Herrer kalde en omfattende Invaliditetslovgivning; der kan det gaa ind, at man sætter „under Arbejdet“, altsaa en Tidsbegrænsning; men det kan ikke gaa ind i dette Lovforslag, som hviler paa den Tanke, at det er de ved Driften foraar-

sagede Ulykker, som der er en Forsikringspligt over for.

Med Hensyn til det andet Forslag, hvor de ærede Forslagsstillere ikke have følt sig tilfredse med Ordene „bidraget til at hidføre“, idet de ville have dette Udtryk erstattet med „hidført“, vil jeg sige, at hvis de Herrer tro derved at have formindsket i mindste Maade de Tvivl, som ville opkomme, og som nødvendigvis ville opkomme alle Vegne, hvor man skal afgøre et Forarsagelsesspørgsmaal, saa tage de fejl, og de ville ligesaa lidt have udvidet som indskrænket de Tilfælde, hvor Forsikringspligten ikke gælder, fordi de forandre „bidraget til at hidføre“ til „hidført“. Jeg tror, at Domstolene ville afgøre Tilfældene ganske paa samme Maade, hvad enten der staar det ene eller det andet. Og jeg tilføjer, at det er mere korrekt at sige „bidraget til at hidføre“ — dette betegner et af Aarsagsmomenterne — i Stedet for at sige „hidført“, thi det er, om man vil, mere ubestemt.

Der er en anden Række Ændringsforslag, som den ærede Minister ogsaa nævuede, Nr. 15, 20, 22, 24, 26 og 28, som jeg af andre Grunde ikke kan gaa ind paa. Jeg sætter naturligvis megen Pris paa, at de Herrer have været saa omhyggelige for at rette en mindre heldig Redaktion; men naar denne Omsorg har udstrakt sig til at udslette Ordet „Krav“, er det ikke berettiget. Fordi Titlen omtaler Arbejderes Forsikring, og der altsaa er Tale om et Forslag til Lov om Arbejderforsikring, er der ikke noget at indvende imod, at Indholdet siger, at Arbejderne faa et Krav paa Forsikring. Og det, de Herrer ville sætte i Stedet, er urigtigt. For det første er „Erstatning“ ikke et heldigt Udtryk; her, hvor der er Tale om de hændelige Ulykkers Følger, kan man ikke tale korrekt om Erstatning; saa skal det være Forsømmelse, som er forudsat. Men dernæst hænger det jo vistnok sammen med — og det er et Principspørgsmaal, som den ærede Minister ogsaa har belyst — dette, at man sætter Statskassen ind som Kautionist, dersom Arbejdsgiveren bliver insolvent over for Arbejderne; og dette anser jeg for ganske forkert at vedtage. Jeg taler ikke om dette fra en Finansministers Synspunkt, men det er forkert fra Lovens Standpunkt. Det er muligt, at det kan indtræffe, at Arbejdsgiveren ikke har forsikret, altsaa har selvforsikret, om man vil udtrykke det saaledes, og han bliver insolvent, ikke kan betale — og denne Mulighed maa man ganske vist regne med. Og den store Lem-